

[Tinning]

har fundet sted, og en fremtidig regulering i overensstemmelse med indkomstudviklingen synes vi må være indlysende rigtig. Selvfølgelig bør fripladsgrænser reguleres i takt med indkomstudviklingen. Det er muligt, der kan findes et fornuftigere indeks, men de skal i hvert fald ikke ligge fast. Der må ske en automatisk regulering. Jeg er klar over, at socialministeren på dette område er modstander af en automatisk regulering, og det undrer mig, vil jeg sige, trods alt en smule.

Derudover foreslår vi en glidende skala, og vi foreslår en forbedring af søskendemo-derationsbestemmelserne – altså bestemmelserne om lidt mindre betaling, hvis de samme forældre har flere børn i den samme institution.

Hvis jeg skal vende tilbage til – og det vil jeg godt – indlæggen fra hr. Torben Lund og fru Aase Olesen, synes jeg som sagt, det er rart at vide, at begge ordførere finder, at det er et godt initiativ, at vi får lavet en regulering, og at begge ordførere egentlig også er indstillet på, at det er rimeligt med en eller anden slags forhøjelse.

Jeg synes måske nok, vi må prøve at gå en smule mere konkret ind i det, også fordi socialministeren på dette område åbner lidt. Også en række af de borgerlige ordførere siger, at det egentlig er rigtigt, at der bør ske noget med fripladsgrænserne, men så skal det altså være samtidig med, at der sker noget med kommunernes adgang til at yde tilskud til nedbringelse af forældrebetalingen. Socialministeren har ret i, at engang var der et forslag, hvor de to ting blev kædet sammen. Jeg synes, det er vigtigt at erindre om, at det vanen tro var et helt klassisk besparelsesforslag. Det handlede om at ændre ved bestemmelserne for kommunernes adgang til at yde tilskud, samtidig med at man forbedrede fripladsreglerne. Men når man gjorde op, hvor meget mere der kom ind, og hvor meget mere der gik ud, opdagede man, at der ville ske det, at i 1983 var der en merindtægt på 22 mill. kr., og den var oppe på små 100 mill. kr. allerede i 1984, og i 1985 var den på 165 mill. kr.

Det, som socialministeren altså indtil nu har lagt op til, er en af de vanlige handler, som hedder: nu får du lidt af mig, og så tager jeg meget fra dig, og så er vi kvit. Jeg synes, det er vigtigt, at vi i hvert fald får markeret, at den form for sammenhæng i

tingene overlader vi gerne til socialministeren med følge.

Fru Aase Olesen gør opmærksom på, at vi må se tingene i sammenhæng, måske med en skattereform, at vi måske skal sige farvel til både børnetilskud og ungdomsydelse og sådan noget. Den diskussion vil jeg slet ikke afvise. Den kan være meget relevant. Det eneste, jeg synes er vigtigt, er sådan set at få understreget, at det afgørende må være, at næste gang der skal laves en betalingsbekendtgørelse – og det vil altså sige inden udgangen af dette år – må vi enten have flyttet fripladsgrænserne op eller have fundet en anden løsning med den samme økonomiske virkning. Vi ved alle sammen, at der er en del parlamentariske vanskeligheder med at nå frem til en endelig skattereform, og det ville være kedeligt, hvis de vanskeligheder skulle betyde, at heller ikke dette problem bliver løst i første omgang.

Til slut synes jeg, at det ville være godt, hvis socialministeren meget kort ville sige noget om, hvorvidt det stadig væk er sådan, at socialministerens tanke er, at en samlet regulering af dette område skal betyde merindtægter til statskassen.

Det er rigtigt, at det forslag, vi har fremsat, vil koste mindst 180 mill. kr. Det er vigtigt at understrege, at det næppe er det, der slår bunden ud af noget som helst. Det er fortsat ikke afgørende, at det lige bliver vores model. Det er heller ikke afgørende, at det lige nøjagtig bliver de 180 mill. kr. Det, der er afgørende, er, at der nu sker noget med de fripladsgrænser. Nu har vi altså gået siden 1979 uden at få dem reguleret, og det har betydet, at de børnefamilier, der bruger daginstitutionerne, har betalt forholdsvis mere for den offentlige ydelse. Det må der ske noget med – i hvert fald sådan, at det får virkning fra den 1. januar 1984.

Uanset om der nu er nogen, der får snakket sammen her i sommer, eller hvad vi kan hitte ud af, så vil jeg godt love, at vi under alle omstændigheder vil forfølge sagen og i hvert fald også tage den op til efteråret, sådan at vi sikrer, at vi får en afklaring, der forhåbentlig betyder, ikke lidt flere penge i statskassen ved en eller anden fiks model, socialministeren finder ud af, men nogle reelle forbedringer for de børnefamilier, der ønsker at bruge daginstitutionerne.